

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: R. G., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
naposledy známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Hudlickým,
sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 9. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022,
č. j. OAM-741/ZA-ZA11-D02-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 11. 8. 2022 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 8. 8. 2022 a konkrétně sdělil, že do ČR přicestoval osobním vozem z Rakouské republiky, do které se dostal ilegálně z Bulharské republiky, do které připlul z tureckého Edirne, a to v srpnu roku 2022. Jeho občanský průkaz byl zabaven ve Spolkové republice Německo. Cestovní doklad měl v minulosti jen falešný. O mezinárodní ochranu v minulosti žádal v Německu. Jeho žádost byla zamítnuta a musel Německo

opustit. Důvodem nynější žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že má ve vlasti, tj. v Turecku, obavy o svůj život.

2. Dne 23. 8. 2022 obdržel žalovaný správní orgán informaci, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na základě toho žalovaný rozhodl tak, že Německo je státem příslušným k posouzení azylové žádosti žalobce podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).
3. V žalobě namítal žalobce zejména nepostupování žalovaného podle § 3 správního řádu, kdy žalovaný neověřil řádně žalobcovo tvrzení o tom, že naposledy přicestoval do Schengenského prostoru zpoza hranice se třetí zemí po delším pobytu mimo řečený prostor. Dále uvedl, že v ČR žije jeho přítelkyně, se kterou plánuje svatbu. V azylovém řízení ji nezmínil, aby se mohla na mateřské dovolené věnovat péči o svého nemocného syna. ČR měla tak posoudit azylovou žádost žalobce jak podle čl. 17 Dublinského nařízení, tak v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování soukromého a rodinného života).
4. Ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 9. 2022 žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek a nadále trval na správnosti napadeného rozhodnutí s následující argumentací: žalovaný k možnosti aplikovat čl. 13 Dublinského nařízení uvedl, že pokud by i bylo pravdou, co žalobce tvrdí, příslušným k posouzení jeho žádosti by mělo být Bulharsko. Není tedy zřejmé, z čeho žalobce dovozuje příslušnost právě České republiky, kterou si podle svých slov, což ostatně vyplývá i z žaloby, spíše cíleně a sám pečlivě vybral. Žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně „nelegálního vstupu“ na území členských států, tedy došlo na situaci, kdy neexistují žádné (přímé či nepřímé) důkazy, na základě kterých by bylo skutečně (tedy prokazatelně) zjištěno, že žalobce překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země tak, aby to zavdalo příslušnost tohoto státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Proto bylo nutné aplikovat čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaný zdůrazňuje, že se se všemi kritérii dublinského řízení řádně vypořádal. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 3. 9. 2018 a dne 24. 9. 2018 v Německu. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný požádal dne 9. 8. 2022 Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 23. 8. 2022 obdržel žalovaný správní orgán informaci, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný tak považuje žalobu za nedůvodnou. Považuje napadené rozhodnutí za právně i věcně správné a plně se ztotožňuje s jeho obsahem. Je třeba zdůraznit, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušné Německo především proto, že příslušnost k posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu zavdal sám žalobce, když žádost o mezinárodní ochranu podal právě tam. Argumentace žalobce ohledně existence rodinných vazeb, práva na respektování soukromého a rodinného života také podle žalovaného neobstojí. Žalobce byl v rámci správního řízení řádně poučen, že má uvádět pravdivé a úplně informace. Není zřejmé, jak by uvedení jména přítelkyně české národnosti mělo této přítelkyni ublížit či ji a na jakých právech ohrozit. Žalovaný se domnívá, že uvedení této přítelkyně až ve fázi žaloby má umocnit důvodnost ponechání řízení o mezinárodní ochraně v rukou ČR. Je však třeba zdůraznit, že tuto skutečnost nelze ani tak zahrnout do důvodů, pro které by řízení o udělení mezinárodní ochrany mělo zůstat v ČR, neboť tato přítelkyně stejně nesplňuje podmínky definice čl. 2 Dublinského nařízení.

5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce v Německu požádal o azyl roku 2018. Německo azylovou žádost žalobce zamítlo a dne 9. 10. 2020 Německo udělilo žalobci vyhoštění z území Evropské unie, a to do dne 9. 10. 2023. Na území ČR se tak žalobce nacházel ilegálně. Žalovaný následně požádal Německo o posouzení příslušnosti k projednání žádosti žalobce a dne 9. 8. 2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Dne 23. 8. 2022 obdržel žalovaný informaci, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podané na území ČR podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení.
7. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení: *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*
8. Žalobce nejdříve namítl nedostatečně zjištěný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu.
9. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z provedených výsledků žalobce, rozhodnutí o zajištění žalobce, informací shromážděných v dokumentu s názvem „Německo Informace OAMP 4. 7. 2022, Azylový systém“, dále ze sdělení Německa, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a v neposlední řadě i z ustálené judikatury. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Německu.
10. Nad to soud připomíná, že při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nesdělil nic konkrétního, co by vyjadřovalo jeho nesouhlas se zjištěným stavem v Německu ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nebo s použitými zdroji, z nichž žalovaný čerpal informace o azylovém systému v Německu.
11. Soud považuje za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: *„Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být*

členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií. ‘Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. Žalovaný se zabýval dostatečně existencí případných systémových nedostatků v Německu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 4. 7. 2022 týkající se azylového systému v Německu, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Německu. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly příčinu k domněnce o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Německu či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Německa, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení o azylové žádosti a s tím souvisejícím předáním do Německa jako země příslušné k posouzení takové žádosti. V rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. V odpovědi žalobce odmítl předání do Německa, neboť Německu nedůvěřuje, poněvadž tam očekává své další předání, a to do Turecka. Z uvedeného i z dalších podkladů rozhodnutí nic nenásvědčuje tomu, že by byl žalobce v Německu vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Německu ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobci. Pokud žalobce i přes to pokládal tyto získané údaje za příliš obecné, nic mu nebránilo uvést jím konkrétně shledané systémové nedostatky. Je sice pravdou, že v daném typu řízení leží břemeno tvrzení a důkazní z větší míry na správním orgánu, neznamená to však, že žalobce může po celou dobu řízení zůstat pasivní. Jestliže žalobce v průběhu řízení o předání neuvedl žádné skutečnosti vzbuzující důvod domnívat se, že azylový systém

v Německu trpí systémovými nedostatky, neunesl břemeno tvrzení a musí nést negativní následky své pasivity v řízení před žalovaným. Nelze ani odhlédnout od toho, že i nyní v žalobě uvedené námitky jsou spíše obecné a bez konkrétně formulovaných nedostatků, které žalobce v azylovém systému Německa spatřuje a pro předání odmítá. Ačkoliv nelze tímto argumentem vyvrátit možné systémové nedostatky v Německu, považuje soud za vhodné zmínit, že jednání žalobce, který v Německu již v minulosti pobýval a snažil se právě od jeho správních orgánů azyl získat, shledává jako účelové. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Německu. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec podle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 4. 7. 2022 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobit podstatně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Německu.

12. Jelikož nebyly žalobcem prokázány žádné systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť je prokázáno, že žalobci v Německu žádné azylově relevantní nebezpečí nehrozí.
13. Soud neshledává ani rozpor v postupu žalovaného z hlediska čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: žalobce sám v poskytnutí údajů ze dne 11. 8. 2022 žalovanému sdělil, že do ČR vstoupil v létě roku 2022. V ČR následně pobýval v přijímacím a pobytovém středisku, resp. v zařízení pro zajištění cizinců. Za takovýchto časových i místních okolností si žalobce objektivně nemohl vybudovat na území ČR rodinné zázemí. Za další si soud všímá skutečnosti, kdy žalobce svůj tvrzený poměr k A. K. předkládá až v žalobě. V azylovém řízení se o něm nezmínil ani náznakem. Nelze tak žalovanému připsat k tíži nezohlednění tohoto tvrzeného privátního vztahu žalobce. K tomu soud dodává, že **udělení azylu podmiňuje vzájemná důvěra mezi žadatelem a státní mocí daného hostitelského státu. Požadavek důvěry vychází z předpokladu, že žadatel od státu, u něhož se o azyl uchází, očekává větší ochranu svých zájmů i práv než u kteréhokoliv jiného státu, a to včetně své vlasti. Pakliže žadatel (zde žalobce) důvody své azylové žádosti během různých řízení (správních či soudních) před veřejnou mocí mění nebo dokonce zatajuje, zavdává příčinu k seriózním domněnkám o účelovosti i nedůvěryhodnosti toho kterého důvodu předneseného jím v aktuální fázi správního, resp. soudního řízení.** Tvrzený vztah žalobce je navíc neformální, s paní K. nejsou podle žalobcových slov oddáni. Ze žaloby dále vyplývá, že není ani v biologickém, ani v právním ohledu otcem jejího syna. Text žaloby dále sám o sobě nesvědčí ve prospěch závěrů o společné domácnosti, případně citovém poutu paní K. a jejího potomka k žalobci. K prokázání tvrzeného vztahu žalobce přitom nepředložil soudu důkaz. Přesto soud musí uvést, že zamítnutí žaloby nebude mít na případný osobní život žalobce s občankou ČR

bezprostřední dopad. Žalobci „hrozí“ pouze posouzení azylové žádosti sousední členskou zemí EU.

14. K žalobní námitce stran čl. 17 Dublinského nařízení: aplikace daného článku by znamenala, že se ČR uzná za příslušnou k posouzení azylové žádosti žalobce. Důkazní materiál, který je součástí správního spisu ve věci, nejpřesvědčivěji hovoří o příslušnosti Německa k posouzení. I kdyby soud uznal důkazy předložené žalobcem podle žalobcova výkladu – tedy jako důkazy o vstupu do EU pozemní cestou ze strany třetího státu, opět by nebyla azylově příslušnou zemí ČR. Podle čl. 13 odst. 1 Dublinského nařízení je totiž příslušný členský stát, jehož hranici ze strany třetí země žadatel překročil. ČR nesousedí se žádnou třetí zemí. Žalobce výslovně před žalovaným za první členskou zemi EU po opuštění třetí země označil Bulharskou republiku.
15. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 24. října 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně